

ВІРНІСТЬ ОБРАНІЙ СПРАВІ

Зарічненщина поправу пишається багатьма своїми іменитими земляками – видатними науковцями, медиками, літераторами, представниками культури і мистецтва. Людьми, які народились і виросли на теренах рідного краю, а тепер примножують його славу далеко за межами отчих порогів. Віднедавна ця когорта поповнилась новим ім'ям. За клопотанням Національної медичної палати України та з нагоди Дня Рятівника, Державна служба України з надзвичайних ситуацій нагородила відомцю медаллю "За врятовані життя" головного лікаря Васильківського Центру ПМСД Ярославу Ігорівну Августинович.

Якось так уже співпало, що нинішній січень приніс в родину педагога Дібрівської ЗОШ Жанни Петрівни Августинович цілу низку яскравих подій: два славних ювілеї та неабиякі успіхи доньки і сина на медичній ниві. Адже обое, і Ярослава, й Іван обрали собі лікарський фах, дали клятву Гіппократа й тепер несуть їй вірність, рятуючи здоров'я і життя людей. Тож, святкуючи своє п'ятдесятиріччя, щаслива ненька має добру нагоду з великою гордістю й шаную в серці читати рядки цієї публікації.

Ярослава ще з дитинства вирішила присвятити своє життя благородній професії лікаря. Добрим прикладом і натхненником цього задуму стала бабуся - Любов Іванівна Жовкла. Не один десяток років несла Любов Іванівна свою медичну вахту в Зарічненській

Разом з братом і мамою

районної лікарні на Київщині. Молода, амбітна, одержима роботою, вона швидко здобула повагу і авторитет серед колег медиків, завоювала неабияку любов і прихильність своїх маленьких пацієнтів та їх батьків. Старання і вміння

спеціалізацію за спеціальністю "Загальна практика-сімейна медицина", працюю над кандидатською дисертацією на тему: "Медико-соціальне обґрунтування сучасної моделі управління закладами охорони здоров'я."

судинним хірургом в центральному військовому шпиталі м. Київ, оперує бійців АТО. Неодноразово у їхньому шпиталі бувала волонтерська місія канадських пластичних хірургів. Й мені дуже відрадно, що канадські спеціалісти оцінили професіоналізм мого брата й навіть запрошували в Канаду по обміну досвідом. Та він вважає, що поки триває війна, його місце в Україні. Іван допомагав мені у ті червневі дні і як лікар, і як волонтер. То був тиждень неймовірних зусиль, надлюдських старань у боротьбі за життя постраждалих пожежників і не тільки. Це було своєрідне бойове хрещення, яке, я вважаю, ми витримали з честю.

Підтвердженням цих слів є той факт, що за участь у проведенні заходів з медичного забезпечення та ліквідації наслідків пожежі на нафтобазі БРСМ в селі Крячків, Васильківського району, Київської області, за клопотанням Національної медичної палати України та з нагоди Дня рятівника, Державна служба України з надзвичайних ситуацій нагородила головного лікаря Васильківського центру ПМСД Августинович Ярославу Ігорівну медаллю "За врятовані життя". Національна медична палата України гідно оцінила і роботу судинного хірурга Івана Ігоровича Августиновича. Молодий лікар, наш земляк, нагороджений медаллю "Знак Пошани". Чи не привід для Дібрівської ЗОШ пишатись своїми вихованцями? Чи не найкращий дарунок для матері успіхи її дітей в день славного ювілею? Чи не втіха для родоначальниці сімейної медичної династії Любові Іванівни Жовклій?

- Ярославо Ігорівно, я гадаю, що всім землякам буде приємно дізнатись про Ваші успіхи і визнання, заодно повиншувати Вас з ними і

районній лікарні. Відмінний спеціаліст, попри те, що вже давно на заслуженому відпочинку, вона досі на службі людям. Чи й не щодня прочиняються двері її дому сусідами, друзями, знайомими: "Іванівно, допоможіть!"

Вона завжди мріяла про те, щоб її справу продовжили внуки. І як раділа, як тішилась у ту мить, коли збиралась разом з Ярославом в дорогу на Вінничину. Адже саме медичний факультет Вінницького національного університету імені М.І.Пирогова за спеціальністю "Педіатрія" обрала собі за мету онука. А як пишалась Любов Іванівна, коли Ярослава стала студенткою омріяного вузу!

- Хіба могло в моєму житті бути якимось інакше? – поринає в спогади молода лікарка. – Адже все дитинство пройшло на Губині, де базувалась стара районна лікарня. Я захоплювалась роботою Люби Іванівни, її колег, і вже тоді твердо вирішила обрати собі професію медика. А ще я безмежно вдячна своїм батькам. На жаль, тата вже не стало. Він рано пішов у вічність, навіть не встиг потішитись нашими професійними успіхами. Саме завдяки старанням батьків ми з братом мали змогу вчитись. Вони докладали стільки зусиль, аби ми мали все необхідне у житті. Й вдячність наша безмірна.

У 2009 році Ярослава Августинівна закінчила Вінницький медичний університет і свою трудову діяльність розпочала на посаді лікаря-отоларинголога дитячого відділення Васильківської центра-

молодого фахівця відзначило й керівництво району. Тож, коли для забезпечення потреб населення району в первинній медико-санітарній допомозі розпочалась реорганізація Васильківської центральної районної лікарні й постало питання про очільника Комунального закладу Васильківської районної ради "Васильківський районний центр первинної медико-санітарної допомоги", посаду головного лікаря закладу запропонували Ярославі Августинівні.

- До структури центру увійшли 17 амбулаторій загальної практики сімейної медицини, 41 ФАП, 2 пункти невідкладної допомоги, денний стаціонар на 98 ліжок. А в штатному розписі – 545 працівників, - розповідає Ярослава Ігорівна. - Мені на той час було лиш двадцять шість років. Звісно, це був дуже важливий крок у моїй кар'єрі, який до того ж ще й співпав з економічною кризою в країні. Та ефективна робота трудового колективу, його добросовісне ставлення до хворих стало запорукою нашого успіху. Я старалась відшукувати нові форми й методи діяльності нашої структури. Відтак налагодила тісну співпрацю з Міжнародним благодійним фондом сприяння розвитку охорони здоров'я, з Національною медичною палатою України. Завдяки спільним проектам, ми домовились про безкоштовну диспансеризацію населення Васильківського району. Попри завантаженість, паралельно я займаюсь лор-практикою, отримала

Чотири роки роботи на посаді головного лікаря Центру ПМСД для Ярослави Августинівни позначились важливими професійними здобутками. Вона має першу кваліфікаційну категорію за спеціальністю "Організація і управління охороною здоров'я". За поданням Національної медичної палати України, нагороджена медалями "Знак Пошани" та "За вірність клятві Гіппократа". В її роботі було чимало екстрених, неординарних ситуацій. Та найбільшим викликом її людській мужності й професіоналізму стала пожежа на нафтобазі БРСМ в с.Крячки, Васильківського району в червні 2015 року.

- Знаєте, ті події навіть моторошно пригадувати, не те, що розповідати про них знову, - зізнається Ярослава Ігорівна. – Я мала відбути до Полтави на засідання Асоціації сімейних лікарів. Та цим планам довелось дати відбій. Пожежа розпочалась о п'ятій годині і вже відразу до нас поступили перші її жертви. Попри всі старання, мали місце й летальні наслідки. Цілодобово ми не полишали лікарню. Від втоми дерев'яніли ноги. На порозі закладу постійно чергували з ношами ме-дики, чекаючи нових постраждалих. Я неодноразово виїжджала безпо-середньо в зону пожежі, організовувала співпрацю з волонтерами. То, мабуть, знаково, що в той момент найбільшу підтримку я отримала з боку брата Івана. Він закінчив Київський Національний медичний університет імені О.Богомольця. Працює

нещодавнім 30-річним ювілеєм. Хотілось би почути: чому присвячуєте свій вільний час, що в планах на майбутнє?

- Вільного часу практично не має. Моє уподобання, моє хобі – робота, наукова діяльність. Єдине на що викрою якийсь час – це відпочинок трудового колективу у неформальній обстановці. Залюбки організовую для них екскурсії по визначних місцях, музеях, туристичних маршрутах. А в планах на майбутнє? Певне, час подумати про створення сім'ї. Знову ж таки – робота, наука, кар'єрний ріст. Відчуваю, що я вже реалізувала себе, свої можливості на цій посаді повністю. Адже я не прийшла на все готове в тепле крісло, а довелося самій створювати структуру, пробивати ліцензії, відчиняти двері установ і відомств. Відтак і набула досвіду керівника, організатора. Час не стоїть на місці. Потрібно рухатись вперед. Мене запрошували на роботу до Німеччини. Адже зараз там успішно працює дуже багато моїх друзів. Але я вже давно зрозуміла, що без України я не зможу. Хто б і що б не казав, а це моя земля, моя Батьківщина, і як би пафосно це не звучало: тут я почувуюся щасливою. Головне, щоб минулись ці всі наші негаразди. Думаю, в кожного з нас зараз найбільше прагнення: мир. Дуже хотілося б, щоб започатковані реформи в медицині мали позитивний результат. Врешті-решт лікарі повинні відчувати турботу і повагу з боку держави.

Галина ГАВРИЛОВИЧ